

Související předpisy:

Listina, – tr. řád, – o. s. ř., – spr. řád, – zák. práce, – tr. zákoník, – obč. zák., – zákon č. 85/1990 Sb., o právu petičním, – zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), – zák. o ochraně přírody a krajiny, – zák. na ochranu zvířat proti týrání, – zákon č. 242/2016 Sb., celní zákon, – veterinární zákon, – plemenářský zákon, – vodní zákon, – zák. o myslivosti, – zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), – zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, – zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, – zákon č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, – vyhláška č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny

Literatura:

DAMOHOŘSKÝ, M. Vlastnické právo a ochrana životního prostředí. In DVOŘÁK, J., KINDL, M. (eds.) *Pocita Martě Knappové k 80. narozeninám*, Praha: ASPI, 2005.

WEBSTER, J. *Welfare – životní pohoda zvířat aneb strážlivé kázání o ráji*. Praha: Nadace na ochranu zvířat, 1999.

§ 2

Vymezení pojmů

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) rybářstvím chov, zušlechťování, ochrana a lov ryb, popřípadě vodních organismů v rybníkářství nebo při výkonu rybářského práva,
- b) rybníkářstvím chov a lov ryb, popřípadě vodních organismů v rybníce nebo ve zvláštním rybochovném zařízení, uskutečňovaný k zajištění produkce ryb a rybího masa, popřípadě produkce vodních organismů nebo produkce rybí násady pro rybníky anebo pro zarybňování rybářských revírů,
- c) rybníkem vodní dílo,²⁾ které je vodní nádrž určenou především k chovu ryb, ve kterém lze regulovat vodní hladinu, včetně možnosti jeho vypouštění a slovení; rybník je tvořen hrázi, nádrží a dalšími technickými zařízeními,
- d) zvláštním rybochovným zařízením sádky, rybí líhne, příkopové rybníčky, jiné vodní nádrže nebo chovná zařízení,
- e) rybářským revírem část vodního útvaru povrchových vod³⁾ o výměře nejméně 500 m² souvislé vodní plochy, umožňující život rybí obsádky a vodních organismů, vyhlášená rozhodnutím příslušného orgánu státní správy rybářství podle § 19 až 24,
- f) výkonem rybářského práva činnost v rybářském revíru povolená právnické nebo fyzické osobě příslušným orgánem státní správy rybářství podle § 19 až 24, spočívající v plánovitém chovu, ochraně, lovu a přisvojování si ryb, popřípadě vodních organismů, jakož i v užívání pobřežních pozemků v nezbytném rozsahu,
- g) uzavřenou vodou vodní útvar povrchových vod,³⁾ který není volně spojen s přítokem nebo odtokem, zejména mrtvé nebo odstavené rameno vodního toku, propadlina, zatopená umělá prohlubeň terénu, zbytková jáma po těžbě nerostů; za uzavřenou vodu se nepovažuje vodní útvar nebo jeho část, ve kterém je prováděna hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem,⁴⁾

- h) vodním organismem vodní živočich nebo vodní rostlina, která je zdrojem potravy ryb nebo je přirozenou součástí vodního prostředí,
- i) pobřežním pozemkem pozemek tvořící břeh koryta vodního toku nebo pozemek sousedící s tímto korytem nebo břehem, jakož i pozemek tvořící břeh uzavřené vody nebo pozemek s ním sousedící,
- j) lovem činnost směřující k ulovení ryby nebo vodního organismu v rybníkářství anebo ulovení a přisvojení si ryby nebo vodního organismu při výkonu rybářského práva za podmínek stanovených tímto zákonem,
- k) chráněnou rybí oblastí vymezená část rybářského revíru, v níž je výkon rybářského práva omezen, popřípadě vyloučen za účelem vytvoření podmínek pro chov a ochranu ryb nebo pěstování a reprodukci vodních organismů,
- l) rybářským lístkem doklad nezbytný pro vydání povolenky k lovu umožňující lov ryb a vodních organismů v rybářských revírech,
- m) povolenkou k lovu doklad opravňující fyzickou osobu k lovu ryb nebo vodních organismů v příslušném rybářském revíru,
- n) malou vodní nádrží vodní nádrž se sypanou hrází, jejíž objem po hladinu ovladatelného prostoru není větší než 2 000 000 m³ a jejíž největší hloubka nepřesahuje 9 m,
- o) rybí obsádkou společenstvo ryb a vodních organismů tvořené souborem jedinců nebo populací, obývajících v daném čase stejné vodní prostředí,
- p) vodním prostředím soubor místních živých a neživých činitelů, které spolu vytvářejí místní životní prostředí ryb a vodních organismů a splňují předpoklady a nároky charakteristické pro výskyt a život ryb a vodních organismů ve vymezeném prostoru,
- q) hromadně účinnou metodou lovu způsob lovu ryb a vodních organismů v rybníkářství pomocí všech druhů sítí, vrší, lov prováděný prostřednictvím manipulace s vodou, lov pomocí různě konstruovaného technického zařízení nebo lov do stálého lovišního zařízení,
- r) vybraným druhem ryb bolen dravý, candát obecný, hlavatka obecná, jelec jesen, jelec tloušť, jeseter malý, kapr obecný, lín obecný, lipan podhorní, losos obecný, ostroretka stěhovavá, parma obecná, podoustev nosák, pstruh duhový, pstruh obecný, siven americký, sumec velký, štika obecná, úhoř říční, mník jednovousý a všechny druhy síhů,
- s) nepůvodní rybou a nepůvodním vodním organismem geograficky nepůvodní nebo geneticky nevhodná anebo neprověřená populace ryb a vodních organismů, vyskytující se na území jednotlivého rybářského revíru v České republice méně než 3 po sobě následující generační populace,
- t) hydrologickým pořadím řazení toků postupně od pramene po proud, od toku nižšího řádu k vyššímu,
- u) ochranou mořských rybolovných zdrojů pravidla dovozu mořských ryb a mořských živočichů do České republiky, jakož i výkon státního dozoru nad dodržováním těchto pravidel.

²⁾ § 55 odst. 1 a § 127 odst. 14 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

³⁾ § 2 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb.

- ⁴⁾ § 2 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů.
§ 3 zákona č. 61/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

K písm. a) a b)

Rybníkářství je jednou ze dvou činností (tou druhou je výkon rybářského práva v rybářských revírech), které společně zahrnujeme pod pojem „rybářství“. Samo rybníkářství je definováno jako chov a lov ryb, popřípadě vodních organismů v rybníce nebo ve zvláštním rybochovném zařízení, uskutečňovaný k zajištění produkce ryb a rybího masa, popřípadě produkce vodních organismů nebo produkce rybí násady pro rybníky anebo zarybňování rybářských revírů. Je považováno za odvětví zemědělské výroby (zemědělskou výrobou se rozumí chov ryb, vodních živočichů a pěstování rostlin ve vodním útvaru povrchových vod na pozemcích vlastních, pronajatých nebo užívaných na základě jiného právního důvodu), a rybníkář je tedy podnikatelem v zemědělství [viz § 2e odst. 1, odst. 3 písm. f) zák. č. 252/1997 Sb., o zemědělství]. Zákon o rybářství rovněž podává definici rybníka (viz dále) a zvláštního rybochovného zařízení, jímž rozumí demonstrativně sádky, rybí líhně, příkopové rybníčky, jiné vodní nádrže nebo chovná zařízení.

Od zákonného vymezení pojmu „rybníkářství“ se také odvozuje status chovaných ryb. Ryby chované v rybnících nebo ve zvláštních rybochovných zařízeních nelze považovat za volně žijící zvířata, nýbrž za zvířata hospodářská. Volně žijícím zvířetem je ve smyslu § 3 písm. b) zák. na ochranu zvířat proti týrání zvíře patřící k druhu, jehož populace se udržuje v přírodě samovolně, a to i v případě jeho chovu v zajetí. Podle § 3 písm. d) téhož zákona je hospodářským zvířetem zvíře chované pro produkci živočišných produktů, vlny, kůže nebo kožešin, popřípadě pro další hospodářské nebo podnikatelské účely, zejména pro účely tohoto komentáře ryby, včetně zvířat produkovaných, jako výsledek genetických modifikací nebo nových genetických kombinací.

Charakter takového podnikání, kdy jsou v pravidelných cyklech tato chovná zařízení osazována a poté slovena, také nepřináší žádné větší problémy s určováním vlastnictví chovaných ryb či jiných vodních živočichů. V tomto případě lze považovat rybí obsádku za věc hromadnou, jejímž vlastníkem je ten, kdo ryby vysadil, chová je a pak je slovil, tedy rybníkář. Provede-li vlastník ryby (zde už zpravidla nepůjde o věc hromadnou, ale o vlastnictví konkrétní chovné ryby) její umělý výtěr, pak získané jikry a následně potěr je třeba považovat za přírůstek věci, která je ve vlastnictví toho, kdo je vlastníkem věci samotné (§ 1073 odst. 1 obč. zák.). Totéž platí pro přírůstky při přirozené reprodukci. Znamená to také, že pokud dojde ke škodě na takové rybí obsádce v rybníce, pak k důkazu o vlastnickém právu k rybám, na nichž škoda vznikla, budou sloužit a také postačovat doklady o rybníkářském hospodaření (tedy násadách, odlovu apod.), k jejichž evidenci je rybníkář ostatně ze zákona povinen (§ 3 odst. 4 zák. o rybářství). Přitom charakter rybníkářova práva k rybochovnému zařízení není relevantní, neboť může být jak vlastníkem sádek, rybníka (rozuměj zatopených pozemků, hráze atd.), tak také jejich nájemcem, může je držet na základě věcného břemene, může je mít vypůjčeny atd.

K písm. c)

V tomto ustanovení je podána definice rybníka pro účely zákona o rybníkářství. V diskusích, jejichž předmětem je cokoli, co se týká rybníka, se *promiscue* používá pojem vlastnictví rybníka. Ovšem nejen v diskusích; s tímto pojmem pracují i zákony, například právě zákon o rybníkářství [viz např. § 4 odst. 3 písm. a)]. Problém nastává tehdy, jestliže je zde několik různých subjektů, z nichž jeden vlastní některý ze zatopených pozemků, další vlastní pozemky pod hrází, někdo jiný zase hráz (jako stavbu) samotnou. A pak je zde subjekt, který hospodaří na rybníku na základě určitých veřejnoprávních oprávnění (uživatel rybníkářského revíru, vodohospodářské správy, organizace Povodí atd.). Dochází poměrně často ke střetu zájmů těchto různých subjektů.

Předně je třeba řešit otázku, zda rybníkářské hospodaření [§ 1 odst. 1 písm. b)] může být neoprávněným zásahem do vlastnického práva vlastníka (vlastníků) pozemků, které tvoří dno rybníka, resp. na kterých se rybník nachází. K rybníkářství je oprávněn vlastník rybníka nebo vlastník zvláštního rybochovného zařízení, popřípadě jejich nájemce na základě písemně uzavřené nájemní smlouvy s vlastníkem za účelem rybníkářství (§ 3 odst. 1). Kdo je to tedy vlastník rybníka?

Rybník není ve smyslu občanskoprávním (soukromoprávním) samostatnou věcí, se kterou by mohlo být nakládáno odděleně od pozemků tvořících jeho dno a břeh (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1192/97, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 23/1999, a to za účinnosti zákona č. 102/1963 Sb.), což platí ovšem i obráceně, tedy že nelze nakládat s pozemky tvořícími dno rybníka, aniž by bylo nakládáno alespoň částečně se samotným rybníkem. Toto pravidlo se však neuplatní, má-li zvláštní právní předpis pro určitý okruh právních vztahů jiné vymezení rybníka (viz i usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 375/01), což je i případ zákona o rybníkářství [§ 2 písm. c)]. Z toho tedy např. také plyne zásadní závěr, že vlastníci pozemků, na nichž se rybník nachází, jsou povinni strpět umístění rybníka na svých pozemcích [vyplývá to z § 50 písm. c) vodního zákona v souvislosti s § 43 odst. 1, § 44 odst. 1 a § 55 odst. 1 vodního zákona].

Z výše zmíněných ustanovení vodního zákona ale neplyne (není to předmětem úpravy vodního zákona) právo provozovat na rybníku rybníkářství. To upravuje zákon o rybníkářství, a proto je nutné dovodit, že k rybníkářství je oprávněn vlastník rybníka, vymezeného v § 2 písm. c) zák. o rybníkářství. Jaký má tedy vztah vlastnictví zatopených pozemků k vlastnictví rybníka?

Platný zákon o rybníkářství se o zatopených pozemcích jako součásti rybníka nezmiňuje, avšak uvádí jako součást rybníka nádrž. Neuvádí ovšem, co se tímto pojmem (nádrž) přesně rozumí. Při výkladu tohoto pojmu je tudíž třeba přihlédnout k jiným obecně závazným právním předpisům týkajícím se nádrží. Ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona je vodní nádrž vodním dílem, které slouží ke vzdouvání a zadržování vody, a je proto vyloučeno, aby vodní nádrž byla totožná pouze s vodou, k jejímuž zadržení má sloužit. Navíc si nelze představit vodní nádrž bez dna, které v daném případě tvoří pozemky. Lze ale vyloučit výklad, podle něhož by platné právo umožňovalo v některých souvislostech rozlišit pozemek od vodní nádrže na něm umístěné, a že by tedy pozemek podle takového výkladu nebyl součástí rybníka ve smyslu

zákona o rybářství; tedy naopak – zatopený pozemek je vždy součástí rybníka ve smyslu zákona o rybářství.

V katastru nemovitostí (zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí) se jako parcela eviduje pozemek, na kterém je vodní nádrž. Jde-li o vodní dílo (např. stavba hráze), které není součástí pozemku, nýbrž věcí samostatnou, zapisuje se rovněž do katastru nemovitostí [§ 11 vyhl. č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška)]. Tato vyhláška také v příloze pod bodem 1 kódem 11 označuje za vodní plochu „pozemek, na kterém je koryto vodního toku, vodní nádrž...“. Hráz vodního díla je vymezena pro účely evidence v katastru nemovitostí v § 2 písm. b) bod 1., resp. v § 2 písm. b) bod 3. vyhl. č. 23/2007 Sb., o podrobnostech vymezení vodních děl evidovaných v katastru nemovitostí České republiky.

Je namístě připomenout čl. 11 odst. 4 Listiny (součást ústavního pořádku České republiky), který stanoví, že vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

Zákon o rybářství v případě tzv. uzavřené vody (zahrnující zřejmě i neprůtočné rybníky) počítá s tím, že vlastníků nebo spoluvlastníků pozemků, na kterých se nachází uzavřená voda, je více; u rybníka zjevně s více vlastníky pozemků jako osobami k výkonu rybářství oprávněnými nepočítá (bohužel zákon ani důvodová zpráva k němu tento přístup nijak nevysvětlují). Předcházející zákon o rybářství č. 102/1963 Sb. obsahoval daleko zřetelnější úpravu, kterou lze shrnout v závěr, že pokud vlastník zatopeného pozemku nebyl totožný s vlastníkem dalších věcí tvořících rybník (hráz, výpustní zařízení atd.), pak za vlastníky rybníka bylo třeba považovat všechny tyto osoby. Pokud by tedy mělo platit, že současný zákon o rybářství skutečně vlastníka zatopených pozemků vylučuje z hospodaření na rybníku, znamenalo by to, že oproti předchozímu stavu omezuje jeho vlastnické právo. Jak je již uvedeno, text zákona ani důvodová zpráva k němu výslovně nezdůvodňují existenci veřejného zájmu na takovém omezení, zákon pak ani nestanoví náhradu pro takto omezené vlastníky pozemků, resp. způsob jejího určení.

Je proto namístě chápat pojem nádrž ve smyslu § 2 písm. c) zák. o rybářství jako objekt tvořený též dnem (zatopenými pozemky). Jak konstatuje Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1121/2008 (uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 65/2009), „takový výklad odpovídá nejen obvyklému chápání tohoto pojmu (nelze si představit nádrž bez materiálního základu umožňujícího zadržení vody), ale také vylučuje i problémy spojené s definicí rybníční nádrže jako objektu bez pozemků (pak by patrně mohlo jít jen o zadrženou vodu)“. Zejména však jde o výklad ústavně konformní, vylučující možnost, že by mělo ze zákona dojít k omezení vlastnického práva vlastníka zatopených pozemků bez jasně definovaného veřejného zájmu na tomto postupu a také bez stanovení náhrady. Vlastníka pozemku tvořícího dno rybníka tak nelze vyloučit z podílu na vlastnictví rybníka.

Kontroverzní stanovisko zaujal Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku sp. zn. 2 As 18/2010 judikoval, že je „nesprávný názor, že výraz nádrž je třeba vyloučit jako pozemek, resp. že nádrž je tvořena mj. pozemkem“. Podle Nejvyššího správního soudu naopak pozemek součástí nádrže [tedy s ohledem na § 2 písm. c) zák. o rybářství – součástí rybníka – pozn. autora] být nemůže, protože nemůže být technickým zařízením.

Z výše uvedeného ovšem vyplývá zcela zásadní závěr. Jsou-li věci tvořící podle § 2 písm. c) rybník (hráz, nádrž = zatopené pozemky, technická zařízení) ve vlastnictví více osob, je třeba na jejich vzájemné vztahy aplikovat přiměřeně ustanovení občanského zákoníku o podílovém spoluvlastnictví (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1121/2008, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 65/2009).

Kdo je vlastníkem hráze rybníka? Je to vlastník pozemku, na němž hráz stojí? Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zakotvuje zásadu, že stavba je součástí pozemku; nevymezuje však, co to stavba je (viz také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1221/2002). V několika dalších rozhodnutích Nejvyšší soud dospěl k závěru, že pokud občanskoprávní předpisy (tedy zejména občanský zákoník) používají pojem stavba, nelze obsah tohoto pojmu vykládat jen podle stavebních předpisů. Stavební předpisy chápou pojem „stavba“ dynamicky, tedy jako činnost směřující k uskutečnění díla, někdy ovšem i jako toto dílo samotné. Naopak pro účely občanského práva je pojem „stavba“ nutno vykládat staticky, jako věc v právním smyslu, tedy jako výsledek určité stavební činnosti, který je způsobilý být předmětem občanskoprávních vztahů (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 1997, sp. zn. 3 Cdon 265/96). Stavba, která není věcí, je součástí pozemku a vlastnictví k ní nabývá vlastník pozemku přírůstkem.

Hráz rybníka je sice vodním dílem [§ 55 odst. 1 písm. a) vodního zákona], to ovšem ještě neznamená, že jde o samostatnou stavbu ve smyslu občanského práva. Lze jen připomenout, že podle výslovného znění vodního zákona jsou vodním dílem i některé objekty, které samostatnými věcmi zřetelně nejsou, např. zavlažování a odvodňování pozemků, stavby k vodohospodářským melioracím, stavby, jimiž se upravují nebo mění koryta vodních toků apod. (§ 55 odst. 1 vodního zákona).

Pravidlem bývá, že je-li stavba výsledkem stavební činnosti, je také samostatnou věcí. V některých případech však stavbu nelze fakticky ani hospodářsky oddělit od pozemku, na kterém je postavena, a stavba tak s tímto pozemkem splývá, je jeho součástí a tvoří s ním jednu věc (např. meliorační zařízení, některé ploty a zídky apod.). V krajním sporném případě nebude ani možno stanovit jednoznačné hledisko pro určení, kdy tedy půjde o samostatnou věc a kdy o součást pozemku. V úvahu bude třeba brát zejména to, zda stavba může být samostatným předmětem právních vztahů, a to s přihlédnutím zejména k tomu, zda podle zvyklostí v právním styku je účelné, aby stavba jako samostatná věc byla předmětem právních vztahů (tedy např. předmětem prodeje a koupě, nájmu, výpůjčky apod.). Značný význam bude také mít samotné provedení stavby.

Významným hlediskem je, zda lze vymezit, kde končí pozemek a kde začíná stavba. Pokud takové vymezení možné není, půjde zpravidla o součást pozemku. V případě hráze rybníka je významný způsob jejího stavebního provedení, tj. zda jde převážně o hráz vzniklou navršením zeminy, která plynule přechází v pozemek pod ní ležící, nebo zda převažují stavební materiály (beton apod.), které tvoří samostatnou stavbu na pozemku. Proto bude třeba hodnotit nejen stavební provedení hráze, ale i to, jestli lze určit, kde končí pozemek a začíná samotná hráz, tedy jestli je možné oddělit vlastnictví vlastníka pozemku a vlastníka hráze. Je třeba zdůraznit, že není správný postup, kdy se vychází jen a pouze z kolaudačního rozhodnutí stavby hráze.

Je třeba hodnotit konkrétní provedení dané hráze podle výše uvedených hledisek. Ono je totiž takové rozlišení důležité nejen proto, aby vlastnické vztahy byly jasné a přehledné, ale i proto, že pokud by nebylo takové rozlišení možno vůbec provést, pak je zřejmé, že jde z hlediska občanského práva o jedinou věc, která může být předmětem právních vztahů jen jako celek. V takovém případě to, co je stavbou z hlediska veřejného práva (podle vodního zákona, zákona o rybářství apod.), je z pohledu práva občanského jen součástí pozemku; jinými slovy vlastník pozemku je i vlastníkem hráze na pozemku postavené.

Je nutné připomenout, že podle § 3056 odst. 1 obč. zák. se nestaly (od 1. 1. 2014) součástí pozemku ty stavby, které nebyly součástí pozemku ani podle zákona č. 40/1964 Sb., pokud patří někomu jinému nežli pozemek. Proto je plně použitelná a právně významná judikatura, kterou k řešení daného problému přijaly soudy na základě občanského zákoníku z roku 1964.

Nejde o výjimečnou situaci, kdy vlastníkem hráze je jeden subjekt a vlastníkem rybníka subjekt odlišný, mezi nimiž dochází ke sporům týkajícím se údržby hráze/rybníka, vstupu na pozemky druhého apod. Podle § 127 odst. 3 zák. č. 40/1964 Sb. (§ 1021 obč. zák.) vlastníci sousedících pozemků jsou povinni umožnit na nezbytnou dobu a v nezbytné míře vstup na své pozemky, pokud to nezbytně vyžaduje údržba a obhospodařování sousedících pozemků. Dále pak podle odst. 1 tohoto ustanovení se ale vlastník při výkonu tohoto oprávnění musí zdržet všeho, čímž by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného, např. nesmí nešetrně, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek. K pojmu šetrnost a vhodná roční doba se vztahují stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 1985, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 37/1985, a stanovisko Nejvyššího soudu publikované pod č. R 50/1985; viz také *Právník*, 1999, č. 5, s. 474.

K písm. e)

Zákon o rybářství podává v § 2 písm. e) definici rybářského revíru, obsahující prvky kvantitativní i kvalitativní. Pokud jde o kvantitu, pak stanoví, že revírem je část vodního útvaru povrchových vod o výměře nejméně 500 m² souvislé vodní plochy. A pokud jde o kvalitu, pak musí jít o vodu, která umožňuje život rybí obsádky a vodních organismů.

Jestliže je na určité části revíru lov ryb (legálně) zakázán, pak nelze tento zákaz obejít tím, že rybář vstoupí do vody, a neloví tedy ze břehu. Nejde o samotnou skutečnost, že rybář stál při lovu ve vodě, vždyť některé způsoby lovu, jako přívlač, muškaření apod., často brodění dokonce vyžadují. Zabrodit je třeba i tehdy, jestliže rybář chce lépe podebrat udicí přivedenou rybu. Přestupkem může být takové jednání v případě, kdy rybář nevykonává rybářské právo řádně a svým počínáním ruší ostatní okolní rybáře a znemožňuje nebo ztěžuje jim rybolov. Zákaz brodění nepochybně vyplývá i ze zákazu lovu v trdlišti [viz § 13 odst. 3 písm. i) a výklad k němu]. Rovněž může zákaz brodění vyplývat z bližších podmínek výkonu rybářského práva stanovených uživatelem revíru.

Pokud tedy je na jednom břehu (nebo také na ostrůvku) lov zakázán a na protějším břehu nikoliv, je na otázku, kde vlastně rybář stojící ve vodě lovil, nutno odpovědět podle zásady, že logicky břeh zasahuje do vody doprostřed toku, kde se setkává

s druhým břehem. Tudíž brodil-li při lovu rybář poblíž břehu, kde byl rybolov zakázán, dopustil se přestupku.

I ostrůvek uprostřed řeky (uzavřené vody, rybníka) může být součástí rybářského revíru. Pokud není z tohoto revíru vyřazen rozhodnutím příslušného rybářského orgánu vydaném podle § 4 odst. 5 (viz umístění rybářského revíru) nebo jestliže nebrání vstupu na ostrůvek nebo rybolovu z něj zákaz vydaný správním orgánem z důvodu veřejného zájmu, případně nezakáže-li to uživatel revíru v bližších podmínkách výkonu rybářského práva (§ 13 odst. 9), pak je možno se na ostrůvek přeplavit loďkou a z jeho břehu lovit. Pokud jde o kontrolu lovicího rybářskou stráží, pak pokud objektivně rybářská stráž nemůže kontrolu provést (dostat se na ostrůvek), lze po rybáři žádat, aby se kontrole podrobil a na výzvu strážného k němu lodí připlul. Nevyplývá to přímo z předpisu samotného, ale je třeba nadřadit dosažení účelu a smyslu zákona nad jeho pruderní interpretaci.

Vyhlášení rybářského revíru podrobně upravuje § 4. Nejen laická veřejnost velmi často operuje s pojmem „soukromý revír“, tedy pojmem, který zákon o rybářství nezná a ani neupravuje obsah nějakých zvláštních práv, která by se k takovému pojmu blížila. Nepřípustné ovšem je, že pod tímto označením si řada uživatelů rybníků, vodních děl (tekoucích vod zatím zcela výjimečně), ovšem i rybářů představuje místa, kde pro lov ryb neplatí žádná pravidla či pravidla vyhlášená vlastníkem rybníka (vodního díla) zcela ignorující zákon o rybářství. Avšak i pro tyto soukromé revíry platí bezvýjimečně zákon o rybářství – k tomu srov. Šíma, A. Právní poradna. In *Rybářství*, 2006, č. 2, s. 9.

K písm. f) a i)

Při výkonu rybářského práva může docházet ke kolizím s výkonem práva myslivosti (zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti). Žádný z předpisů upravujících výkon těchto práv se řešení této otázky nevěnuje. Ze zákona o myslivosti pouze vyplývá, že myslivecký hospodář nemá pravomoc – a to ani v době lovu – vykázat rybáře od vody, pokud ten řádně na rybářském revíru vykonává rybářské právo. Pravomoci mysliveckého hospodáře jsou vymezeny v § 35 odst. 4 zák. o myslivosti. A mezi nimi není uvedeno, že by myslivec mohl vykazovat kohokoli (kromě myslivců) z honitby. Tuto pravomoc nemá ani myslivecká stráž (viz § 14 zák. o myslivosti). Jediným orgánem, který tuto pravomoc má, je příslušný orgán státní správy myslivosti, jímž je podle § 60 zák. o myslivosti obecní úřad obce s rozšířenou působností. Tento orgán může na žádost uživatele honitby v době provádění lovu nařídit přiměřená opatření nebo i zákaz vstupu do honitby nebo její části (§ 9 odst. 3 zák. o myslivosti).

Ke kolizím může docházet i mezi rybáři a potápěči. Činnost potápěčů není upravena speciálním právním předpisem. Pokud využívají vodní dílo [viz § 55 odst. 1 písm. a) vodního zákona] k provozování tohoto sportu, lze tuto jejich činnost podřadit pod § 6 vodního zákona, tedy jde o obecné nakládání s povrchovými vodami, k němuž není třeba zvláštního povolení. Vodoprávní úřad může podle § 6 odst. 4 vodního zákona obecné nakládání s povrchovými vodami bez náhrady upravit, omezit, popřípadě zakázat, vyžaduje-li to veřejný zájem, zejména dochází-li při něm k porušování takových povinností, jako je zákaz ohrožování jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vod, narušování přírodního prostředí, zhoršování odtokových poměrů,

poškození břehů, vodních děl a zařízení, poškození zařízení pro chov ryb a porušování práv a právem chráněných zájmů jiných. Činnost potápěčů tedy může vzhledem k její intenzitě porušovat právo a právem chráněný zájem rybářů spočívající v nerušeném výkonu rybářského práva (zahrnující lov, ale i chov ryb a péči o ně).

Jedním z práv, která tvoří obsah rybářského práva, je právo užívat pobřežní pozemky [§ 2 písm. f), § 11 odst. 8]; pro výkon pravomocí rybářské stráže pak ještě právo v nezbytně nutném rozsahu vstupovat na pozemky a užívat k tomu v nezbytné míře existující (?) přístupové cesty [§ 11 odst. 8, § 16 písm. d)]. Definice pobřežního pozemku je (ovšem pouze pro tekoucí vody a uzavřené vody, pro rybníky nikoliv) podána poněkud těžkopádně v § 2 písm. i). Určení, o jaký pozemek v konkrétním případě jde, v praxi problémy v podstatě nepřináší, značné problémy však přináší aplikace práva užívat tyto pozemky.

Jde-li o lov v rybářském revíru, pak pro rybáře (ale i pro rybářského hospodáře či jeho zástupce), kteří mají povolenku na daný revír, je zajištěno právo přístupu na pobřežní pozemky přímo ze zákona. Jde o tzv. zákonné věcné břemeno, charakteru práva věcného, působícího *erga omnes*, tedy vůči všem. Uvedená zásada platí obecně a teprve z ní by mohla být stanovena výjimka, a to z důvodu obecného (nikoliv soukromého) zájmu. Z definice pobřežního pozemku [§ 2 písm. i)] nelze dovodit, že by se to netýkalo břehů na ostrově. Vyplývá z toho tedy, že i vlastník pozemků na ostrově, tvoří-li tyto pozemky břehy rybářského revíru, je povinen respektovat právo rybáře vstoupit na tento pozemek a strpět právo užívání pozemku v nezbytném rozsahu.

Nevykonává-li rybář rybářské právo, pak vlastník pozemku má právo žádat, aby se rybář na jeho pozemku nezdržoval. Zůstává-li přesto rybář na pobřežním pozemku např. přes noc, očekáváje ranní lov, nedopouští se sice rybářského přestupku podle § 30 (tedy rybářská stráž mu nemůže zadržet povolenku), ale jedná se o neoprávněný zásah do vlastnictví majitele pozemku, tedy o tzv. civilní delikt, který se řeší prostředky, které upravují předpisy práva občanského, nikoliv práva rybářského.

V době do roku 1990 byl pojem „táboření“ vyložen v instrukci ministerstva vnitřní ochrany veřejného pořádku při táboření ve volné přírodě (Věstník vlády ČSR pro národní výbory, částka 5/1978). Tímto předpisem byla také možnost táboření ve volné přírodě značně omezena. Přetrvává pak jakási povědomost o tom, že jsou zde taková omezení. Lze rozlišit několik pojmů týkajících se delšího pobytu ve volné přírodě na jednom místě (většinou s přespaním): stanování, bivakování, kempování, táboření. Tyto pojmy nejsou nikde v právních předpisech definovány, a musejí být proto předmětem výkladu. Právní předpisy používají zejména pojem „táboření“. Pojem „táboření“ bude širší než pojem „stanování“, protože se pod něj dá zahrnout nejen nocování v přírodě ve stanu, ale i další činnosti, jako je spaní pod širákem, shromažďování dřeva k pálení, vaření v přírodě apod. Například komentář k zákonu č. 114/1992 Sb. (Miko, L., Borovičková, H. a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 142) uvádí, že „pod pojmem táboření se rozumí setrvávání osob na jednom místě mimo budovy s pomocí přístřešků jakéhokoli druhu, např. stanu. V praxi se za táboření považuje zejména přebývání na jednom místě v přírodě přes noc (nocování)“.

Interpretaci je třeba hledat zejména v zákoně č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Tábořit a rozdělovat ohně mimo místa vyhrazená orgánem ochrany přírody

je zakázáno v národních parcích [§ 16 odst. 1 písm. c) zák. o ochraně přírody a krajiny]. Národní parky jsou vyhlášovány zákonem a v současné době jsou na území republiky celkem čtyři (Národní park Šumava, Národní park Podyjí, Národní park České Švýcarsko, Krkonošský národní park). Stejně tak je zákaz táboření a rozdělávání ohňů mimo vyhrazená místa se souhlasem orgánu ochrany přírody stanoven pro území chráněných krajinných oblastí [§ 26 odst. 1 písm. b) zák. o ochraně přírody a krajiny], jichž je na území státu vládou České republiky vyhlášeno celkem dvacet šest. Rovněž v národních přírodních rezervacích, které vyhlásují orgány ochrany přírody, platí stejný zákaz [§ 29 písm. j) zák. o ochraně přírody a krajiny]. Výjimky z těchto zákazů, ale jen v případě, že veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, povoluje v každém jednotlivém případě vláda České republiky (§ 43 zák. o ochraně přírody a krajiny). V přírodních rezervacích, které vyhlásuje orgán ochrany přírody na menších územích, už takový zákaz ze zákona stanoven není. Tábořit mimo vyhrazená místa se nesmí také v lese [§ 20 odst. 1 písm. k) lesního zákona]. Oheň se nesmí rozdělávat v lese a ještě 50 metrů od okraje lesa (§ 20 odst. 2 lesního zákona).

Zřejmě nejčastější zakazy táboření mimo vyhrazená veřejná tábořiště budou obsahovat obecně závazné vyhlášky obcí, které mají pravomoc je vydávat ve své samostatné působnosti (§ 10 zák. o obcích).

Z uvedeného tedy vyplývá, že ten, kdo chce tábořit v přírodě, měl by mít jasno v tom, na jakém pozemku chce rozbit svoje ležení. Půjde-li o pozemky ve vlastnictví soukromých osob, je třeba vždy mít souhlas vlastníka pozemku. Ten je v možnosti udělit takový souhlas omezen pouze obecně závazným předpisem, tedy zákonem nebo obecní vyhláškou (viz shora). Půjde-li o pozemky ve vlastnictví státu nebo obcí, pak je třeba respektovat jednak zákaz táboření na některých zvláště chráněných územích (národní parky, chráněné krajinné oblasti, národní přírodní rezervace) a tam, kde to zakazují vyhlášky obcí.

Táboření na zakázaném místě je přestupkem, nikoliv však rybářským. Rybářská stráž ho tedy nemůže sama postihovat (ani kárný orgán Českého rybářského svazu), ale je třeba, aby zjištění takového přestupku hlásila kompetentním orgánům, tedy především policii či orgánům ochrany přírody. Ten může uložit fyzické osobě pokutu až do výše 10 000 Kč [§ 87 odst. 1 zák. o ochraně přírody a krajiny].

Rybářská stráž není oprávněna kontrolovat táboření. Orgány, které jsou oprávněny kontrolovat a popřípadě postihovat nelegální táboření, jsou Policie ČR, obecní policie a orgány ochrany přírody.

Stejně platí pro parkování vozidel rybářů. Pokud jde o jízdu a parkování motorových vozidel, pak obecně, tedy bez ohledu na to, či jsou to pozemky, platí, že řidič musí dodržovat dopravní předpisy, a tudíž jezdit a parkovat jen tam, kde je to dovoleno (a to buď právním předpisem, nebo přímo dopravní značkou). Pokud nejde o obecní pozemky, ale o pozemky soukromé, tak ty lze užívat jen se souhlasem jejich vlastníka. Rybářská stráž nemá pravomoc kontrolovat, zda řidiči (a je nerozhodné, jestli to jsou rybáři nebo ne) dodržují předpisy upravující provoz motorových vozidel nebo jiné předpisy, třeba na ochranu přírody. Pokud řidiči zajíždějí na pobřežní cesty, kde je to zakázáno (ať již obecně předpisem, místním dopravním značením, nebo třeba tím, že jde o soukromý pozemek a jeho vlastník to nepovoluje; rybář, který vykonává rybářské právo, má ze zákona pouze právo vstupu, nikoliv vjezdu na

pobřežní pozemky), pak může rybářská stráž pouze hlásit takové přestupky orgánům kompetentním, tedy zejména Policii ČR.

Vyplyvá-li zákaz vjezdu z dopravní značky „Zákaz vjezdu motorových vozidel“, která je opatřena dodatkovou tabulkou „Vjezd dopravní obsluze povolen“, znamená to pro držitele povolenky k lovu ryb na daný revír žádnou výhodu. Podle dodatkové tabulky č. E 13 přílohy č. 6 vyhl. č. 294/2015 Sb., k provedení zákona č. 361/2000 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, se dopravní obsluhou rozumí vozidla zajišťující zásobování, lékařské, opravárenské, údržbářské, komunální a podobné služby, dále vozidla taxislužby, speciální vozidla s označením 0.1 (a to rozhodně nejsou vozidla rybářů), dále vozidla řidičů (provozovatelů), kteří mají za značkou „zákaz vjezdu“ bydliště, sídlo nebo garáž; výkon rybářského práva mezi těmito výjimkami uveden není.

K písm. g)

Zásadní rozdíl mezi rybníkem a uzavřenou vodou spočívá v tom, že rybník je vodní dílo, tedy umělý vodní útvar, který vznikl lidskou činností, zatímco uzavřená voda je vodní útvar vniklý (převážně) cestou přirozenou. Podle § 2 odst. 3 a 4 vodního zákona je vodním útvarem vymezené významné soustředění povrchových nebo podzemních vod v určitém prostředí charakterizované společnou formou jejich výskytu nebo společnými vlastnostmi vod a znaky hydrologického režimu. Vodní útvary se člení na útvary povrchových vod a útvary podzemních vod. Útvar povrchové vody je vymezené soustředění povrchové vody v určitém prostředí, například v jezeru, ve vodní nádrži, v korytě vodního toku.

Definice hornické činnosti nebo činnosti prováděné hornickým způsobem je vymezena v § 2 a § 3 zák. č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě.

K písm. j)

Lov je v zákoně definován jako činnost (míněno zcela jistě veškerá, tedy s nutností vykládat tento pojem extenzivně) směřující k ulovení ryby nebo i bentosu, planktonu a jiných vodních organismů, v rybářském revíru pak směřující k ulovení i přisvojení si těchto organismů, a to za podmínek stanovených zákonem. Tyto podmínky jsou zejména stanoveny v § 13 zák. o rybářství a § 11–17 vyhl. č. 197/2004 Sb. Pokud jde o lov jiných vodních organismů než ryb – viz komentář k § 13 odst. 11 písm. e) zák. o rybářství a § 14 odst. 1 vyhl. č. 197/2004 Sb.

Za lov je třeba považovat takovou činnost, která je lovem samotným, a dále činnost, která k lovu směřuje, tedy i vyhledávání nejlepšího místa k lovu, jeho úprava, vnažení apod. K definici lovu ale musíme přiřadit i podmínku, že musí jít o činnost, která objektivně k ulovení ryby vůbec může směřovat. Bude-li někdo na břehu řeky předvádět mimickou etudu rybolovu, nepůjde samozřejmě skutečně o lov. Stejně tak je-li prováděn lov zřetelně (!) nezpůsobilými prostředky, tedy např. udicí bez háčku a nástrahy, nebude možno takovou činnost považovat za lov. Takové jednání by však i tak mohlo odporovat předpisům (zásadám řádného výkonu rybářského práva), když by např. taková činnost byla prováděna v době hájení ryb, kdy jim má být poskytnut vegetační klid a ten by tím byl právě rušen.

K písm. k)

Toto ustanovení se snaží podat definici chráněné rybí oblasti, ovšem chybným způsobem, když na místo podmínek či určujících znaků uvádí účel jejího vyhlášení. Ne každý rybářský revír či jeho část, v němž je výkon rybářského práva omezen, či dokonce vyloučen, je jen z tohoto důvodu bez dalšího chráněnou rybí oblastí. Pokud vůbec je pocíťována potřeba definovat chráněnou rybí oblast, pak se nutně taková definice omezí na konstatování, že jde o rybářský revír či jeho část, která byla jako chráněná rybí oblast vyhlášena příslušným rybářským orgánem.

K písm. l)

Při ztrátě, zničení, odcizení rybářského lístku obecní úřady duplikát nevydávají. Zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, stanoví sice správní poplatek za vydání duplikátu nějakého dokladu, ovšem pod podmínkou, že zvláštní právní předpis vystavení duplikátu povoluje. Zákon o rybářství jako zvláštní právní předpis však takovou možnost nestanoví; v případě pozbytí rybářského lístku z jakéhokoliv důvodu je tedy nutno žádat o vydání nového s povinností zaplatit správní poplatek za jeho vydání v plné výši.

Pokud jde o změnu údajů (kdy např. rybářka se vdá a přijme příjmení svého manžela), pak s touto eventualitou předpisy rovněž nepočítají (s výjimkou změny povinných údajů u občanských průkazů). Tedy důsledně vzato, pokud rybář požádá o vydání nového rybářského lístku, byť i jen kvůli změně údajů, musí znovu zaplatit celý správní poplatek.

Rybářská stráž je oprávněna kontrolovat, zda osoby, které loví ryby a jiné vodní živočichy v rybnících nebo rybářských revírech, jsou k tomu oprávněny [§ 16 písm. a) bod 1.]. Oprávněn lovit ryby v rybářských revírech je ten, kdo má rybářský lístek a povolenku k rybolovu. Tyto doklady je rybář povinen mít při lovu u sebe a na požádání je předložit rybářské strážní (§ 13 odst. 7). Do pravomoci rybářské stráže patří i právo zadržet povolenku [§ 16 písm. c) bod 1.], jestliže se rybář dopustil porušení povinností vyplývajících ze zákona o rybářství. Pokud rybář nemůže předložit platný rybářský lístek (např. neplatný pro uplynutí doby, na kterou byl vydán), tedy splnit povinnost uloženou zákonem o rybářství, může mu rybářská stráž zadržet povolenku; k zadržení rybářského lístku však pravomoc nemá.

K písm. m)

Povolenky k lovu vydává uživatel rybářského revíru, a to zpravidla za úplat. Viz dále § 11 odst. 10 písm. c), § 13 odst. 9 zák. o rybářství, § 7 odst. 3, 4 vyhl. č. 197/2004 Sb. a komentář k nim. Údaje pro povolenku k lovu jsou uvedeny v příloze č. 8 vyhl. č. 197/2004 Sb.

K písm. n)

Důvod k definování malé vodní nádrže není zřejmý, neboť tohoto institutu už dále zákon o rybářství ani prováděcí vyhláška nevyužívá. Kromě toho jde jistě o pojem spíše náležející do vodního práva, v rybářském právu nevyužitelný.

K písm. q)

K hromadně účinným metodám lovu v rybníkářství (v rybářských revírech nepovoleným) viz § 3 odst. 5 písm. a) zák. o rybářství a § 1 vyhl. č. 197/2004 Sb.

K písm. r)

V tomto ustanovení vyjmenované druhy ryb se označují za tzv. vybrané. U těchto druhů ryb jsou stanoveny jejich nejmenší lovné míry (§ 11 vyhl. č. 197/2004 Sb.), případně u některých z nich i speciální doby hájení (§ 13 vyhl. č. 197/2004 Sb.). Rybářská praxe si vytvořila i pojem „ušlechtilé ryby“, jímž se míní ty druhy ryb, u nichž je stanoveno maximální množství nebo nejvyšší hmotnost ryb, které si po ulovení může rybář přisvojit v jednom dnu lovu. Jedná se o kapra, štika, candáta, bolena, sumce a ryby lososovité (nepočítaje v to síha marenu a síha peledě) v revírech mimopstruhových (§ 16 odst. 3, 4 vyhl. č. 197/2004 Sb.), v revírech pstruhových o ryby lososovité a kapra (§ 17 odst. 3 až 5 vyhl. č. 197/2004 Sb.). Naopak za rybu škodlivou, která nesmí být po ulovení vrácena do pstruhového revíru, se považuje štika, tloušť, okoun, sumec, bolen a candát (§ 17 odst. 2 vyhl. č. 197/2004 Sb.).

K písm. s)

Ustanovení § 35 odst. 3 vodního zákona zakazuje vypouštět ryby a ostatní vodní živočichy nepůvodních, geneticky nevhodných a neprověřených populací přirozených druhů do vodních toků a vodních nádrží bez souhlasu příslušného vodoprávního úřadu. Povolení k vypouštění nepůvodních druhů ryb a vodních organismů (§ 12 odst. 6 zák. o rybářství) se řídí zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

Podle § 5 odst. 4, 5 a 6 zák. o ochraně přírody a krajiny záměrné rozšíření geograficky nepůvodního druhu rostliny či živočicha do krajiny je možné jen s povolením orgánu ochrany přírody. Geograficky nepůvodní druh rostliny nebo živočicha je druh, který není součástí přirozených společenstev určitého regionu. Speciálně pro oblast rybářství, resp. pro rybářské revíry, podává definici nepůvodní ryby a vodního organismu § 2 písm. s) zák. o rybářství.

Rovněž záměrné rozšiřování křížence druhů rostlin či živočichů do krajiny je možné jen s povolením orgánů ochrany přírody. Orgán ochrany přírody může rozhodnout v souladu se zvláštními právními předpisy [§ 24a odst. 1 písm. b) zák. na ochranu zvířat proti týrání, § 7 odst. 1 zák. o myslivosti, § 49 odst. 1 písm. v) veterinárního zákona] o odlovu geograficky nepůvodních živočichů, včetně stanovení podmínek. Vývoz a dovoz ohrožených rostlin a živočichů chráněných mezinárodními úmluvami, kterými je Česká republika vázána (dále jen mezinárodní úmluvy), povoluje orgán ochrany přírody, s výjimkou vývozu a dovozu ohrožených druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, který je upraven zvláštním předpisem [zákon č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů (zákon o obchodování s ohroženými druhy)].

Související ustanovení:

§ 1 odst. 1 písm. b) – předmět úpravy, § 3 odst. 1, 4, 5 – rybníkářství, § 4 – rybářský revír, § 11 odst. 8, odst. 10 písm. c) – hospodaření v rybářském revíru, § 12 odst. 6 – ochrana rybníkářství

a výkonu rybářského práva, § 13 odst. 9 – povolené a zakázané způsoby lovu, § 16 – oprávnění rybářské stráže, § 30 – přestupky fyzických osob

Související předpisy:

Listina, – obč. zák., – zákon č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, – zák. o ochraně přírody a krajiny, – zák. na ochranu zvířat proti týrání, – lesní zákon, – zákon č. 252/1997 Sb., o zemědělství, – veterinární zákon, – zák. o obcích, – vodní zákon, – zák. o myslivosti, – zákon č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů (zákon o obchodování s ohroženými druhy), – zák. o spr. poplatcích, – katastrální zákon, – vyhláška č. 197/2004 Sb., – vyhláška č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), – vyhláška č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích

Judikatura:

- stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 1985 (R 37/1985) a stanovisko Nejvyššího soudu R 50/1985
- rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 1997, sp. zn. 3 Cdon 265/1996
- rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1192/97 (R 23/1999)
- usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 375/2001
- rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1221/2002
- rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1121/2008 (R 65/2009)
- rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2010, sp. zn. 2 As 18/2010

Literatura:

MIKO, L., BOROVIČKOVÁ, H. a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007.
ŠÍMA, A. Právní poradna. *Rybářství*. 2006, č. 2, s. 9.

HLAVA II

RYBNÍKÁŘSTVÍ, RYBÁŘSKÝ REVÍR, CHRÁNĚNÁ RYBÍ OBLAST A VÝKON RYBÁŘSKÉHO PRÁVA

§ 3

Rybníkářství

(1) K rybníkářství je oprávněn vlastník rybníka nebo vlastník zvláštního rybochovného zařízení, popřípadě jejich nájemce na základě písemně uzavřené nájemní smlouvy s vlastníkem za účelem rybníkářství (dále jen „rybníkář“).

(2) V rybníkářství se lov provádí hromadně účinnou metodou lovu nebo na udici. Lov na udici může provádět rybníkář, popřípadě jím pověřené osoby.

(3) Rybníkářství může být omezeno, jen stanoví-li tak zvláštní právní předpis.⁵⁾

(4) Rybníkář je povinen vést evidenci o hospodaření, o dosaženém hospodářském výsledku v rybníkářství, o lovu ryb na udici a předkládat ji příslušnému